

ΕΤΟΣ 63ον

18 Ιανουαρίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 3 (3216)

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Ἄθανασίου καί Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, σήμερα καί ἡ Ἐκκλησία, στήν προσπάθειά της νά μᾶς βοηθήσει νά καταλάβουμε τί σημαίνουν οἱ Πατέρες γιά τήν πίστη καί τή ζωή της, χρησιμοποιεῖ ἕνα ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ἀπό τήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου. Μέ τήν ἐπιστολή αὐτή ὁ Παῦλος ἐπιδιώκει νά πείσει τοὺς συμπατριώτες του ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀσύγκριτα ὑπέρτερος τῶν Ἀγγέλων, τῶν Προφητῶν, τοῦ Μωυσῆ καί τοῦ Ἄαρῶν. Γι' αὐτό καί ὁ μόνος ὁ ὁποῖος μπορεῖ μέ τή θυσία τήν ὁποία προσφέρει, τή θυσία τοῦ ἴδιου του τοῦ Ἐαυτοῦ, νά μᾶς συνάπτει στόν Θεό ὡς παιδιά του.

Ὁ Παῦλος ἀποτυπώνει τήν ἐπίγνωση πού ἔχει ὅτι ἀληθινή καί τέλεια θρησκεία εἶναι μόνο ἐκείνη πού μπορεῖ νά δημιουργήσει οὐσιαστική, προσωπική σχέση μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Μόνο ὁ Χριστιανισμός τό κατορθώνει αὐτό μέ τόν Χριστό ὡς Μεγάλο Ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος τελεσιουργεῖ τήν ἐκούσια θυσία στόν Γολγοθά, ἀλλά καί παραδίδει τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως ὡς θεία Ἀποκάλυψη στόν ἄνθρωπο.

Τό ἐρώτημα γιά τό τί θά πιστέψω

Καί ἐκεῖ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ εὐθύνη τῶν χριστιανῶν τῆς κάθε ἐποχῆς, τῆς κάθε γενιάς, τοῦ κάθε τόπου. Ἡ εὐθύνη νά διαχειρισθοῦν καί νά διακρατήσουν αὐτή τήν ἀλήθεια, ὅπως προῆλθε ἀπό τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ, διατηρώντας τήν καθαρῆ καί ἀνόθευτη, χωρὶς προσμίξεις ἢ ἀλλοιώσεις ἀπό ἀνθρώπινες παρεμβάσεις.

Τί ἐπικαλοῦνται πολλοί στίς ἡμέρες μας, ἀλλά καί σέ κάθε ἐποχή στό παρελθόν; Λένε, κανεὶς δέν μπορεῖ νά μοῦ ἐπιβάλλῃ τί θά πιστεύω. Πιστεύω αὐτό πού ἐγώ δέχομαι ὡς ἀλήθεια, ἔχω μιὰ δική μου ἀντίληψη περὶ Θεοῦ καί πι-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. ιγ' 7-16)

Ἡ ἀληθινὴ θυσία

Ἀδελφοί, μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μμεῖσθε τὴν πίστιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες. Ἔχομεν θυσιαστήριον ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες. Ὡν γὰρ εἰσφέρεται ζῶων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς. Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε. Τοῖνον ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ὀνειδισμόν αὐτοῦ φέροντες· οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν. Δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντός τῷ Θεῷ, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

στεύω σέ κάποιο ἀνώτερο ὄν, πού μπορεῖ νά μὴν μπορῶ νά τό προσδιορίσω, ἀλλῆλα πιστεύω σέ αὐτό, γενικά καί ἀόριστα. Δέχονται τὸν χριστιανισμό ὡς μιὰ ἐνδιαφέρουσα θρησκεία, ἀλλῆλα ὄχι ὡς τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια, οὐσιαστικά γιατί δέν ἀντέχουν τίς συνέπειες μιᾶς τέτοιας παραδοχῆς. Ἀναμειγνύουν φιλοσοφία, ἰδεολογίες καὶ θεολογία, ἐνῶ σταθερά προσανατολισμένοι σέ ἐγκοσμιοκρατικούς στόχους ἀγνοοῦν τὴν κλήση νά καταστοῦν πολῖτες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἵ Θεὸς ἀποκαλύπτεται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ

Τί ἀπαντᾶ σέ αὐτά ὁ ἀπόστολος Παῦλος; «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε». Ὅλα τὰ παραπάνω δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἐπιβίωση στίς ἡμέρες μας τῶν πρωτόγονων μορφῶν σκέψης γύρω ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο. Ὁ ἄνθρωπος ἀποζητᾶ τὸν Θεὸ καὶ στὴν προσπάθειά του αὐτή, χρησιμοποιεῖ τὴ λογική, τὴ φαντασία, τὸ συναίσθημα, γιὰ νά τὸν ἀνακαλύψῃ καὶ νά τὸν γνωρίσει. Ὁ Θεὸς ὅμως, ἔχει ἀποκαλυφθεῖ στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ! Ὅσοι προσπαθοῦν μὲ τίς δικές τους δυνάμεις νά τὸν προσεγγίσουν, ὅσο μεγάλες καὶ ἂν εἶναι αὐτές, ματαιοπονοῦν γιατί ὁ πεπερασμένος ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά συλληθᾶβῃ τὸν ἄπειρο Θεό. Ὁ Θεὸς μᾶς εὐεργέτησε ἀποκαλυπτόμενος στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ προσκαλώντας μας νά τὸν βιώσουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Εἶναι δὲ φοβερὰ τραγικὸ οἱ ἄνθρωποι νά ἐπιμένουν ν' ἀγνοοῦν ἢ καὶ ν' ἀρνοῦνται τὴν ἀποκάλυψη αὐτή, ἐπιμένοντας στὴν αὐτονόμησή τους.

Τό ἀκόμη τραγικότερο εἶναι ἡ προσπάθεια ὀρισμένων νά προσπαθοῦν νά

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, νά θυμᾶσθε τοὺς προϊσταμένους σας, οἱ ὅποιοι σᾶς ἐκήρυξαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐξετάζετε τὴν ἔκβασιν τῆς ζωῆς των καὶ μιμνεῖσθε τὴν πίστιν των. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἴδιος χθές καὶ σήμερον καὶ αἰωνίως. Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ διάφορες καὶ ξένες διδασκαλίαι. Εἶναι καλὸν ἡ καρδιά νά ἐνισχύεται μὲ τὴν χάριν καὶ ὄχι μὲ φαγητά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶδαν καμμίαν ὠφέλειαν ὅσοι βασίζονται σ' αὐτά. Ἐχομεν θυσιαστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν δικαίωμα νά φάγουν ὅσοι λατρεύουν εἰς τὴν σκηνήν. Τὰ σώματα τῶν ζῶων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα φέρεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων διὰ τὰς ἁμαρτίας, κατακαίονται ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς διὰ νά ἁγιάσῃ τὸν λαόν μὲ τὸ δικό του αἷμα, ἔπαθε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλιν. Ἄς ἐξερχώμεθα λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, βασιτάζοντες τὸν ὄνειδισμόν του. Διότι δὲν ἔχομεν ἐδῶ μόνιμν πόλιν ἀλλὰ λαχταροῦμεν τὴν μέλλουσαν. Δι' αὐτοῦ λοιπὸν, ἄς προσφέρωμεν πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν ἀπὸ ὕμνους, τὸν καρπὸν δηλαδὴ τῶν χειλέων μας, τὰ ὁποῖα ὁμολογοῦν τὸ ὄνομά του. Μὴ λησμονᾶτε νά κάνετε τὸ καλὸν καὶ νά διαθέτετε ἀπὸ ὃ,τι ἔχετε καὶ εἰς ἄλλους, διότι σέ τέτοιαις θυσίαις εὐχαριστεῖται ὁ Θεός.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα,

Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

«διορθώσουν» τὸν Χριστό. Φυλακισμένοι στὸν δικὸν τους τρόπο σκέψης ἐπιχειροῦν «νά συμπληρώσουν», «νά ἀποκαλύψουν καὶ ὅσα ὁ Χριστὸς δὲν ἀποκάλυψε». Παρουσιάζονται ἔτσι ἐξυπνότεροι, σοφότεροι, ἁγιότεροι τοῦ Χριστοῦ, ἀποδεικνύοντας μόνον ἓναν ἐγωισμό κι ἓνα πείσμα. Ἡ Ἐκκλησία τοὺς ὀνομάζει αἰρετικούς, ὄχι γιατί θέλει νά τοὺς ἀπομειώσει ἢ νά τοὺς περιθωριοποιήσει, ἀλλῆ γιὰ νά καταδείξει ὅτι αὐτοὶ πολὺ ἀπλῶς προτιμοῦν τὰ δικά τους πιστεύματα νοθεύοντας τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Κι αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ! Ἰδίως γιατί οἱ ἀσθενέστεροι περὶ τὴν πίστην, εὐκολο εἶναι νά παρασυρθοῦν ἀπὸ τὰ ὁμορφα λόγια ὅσων ἐπιχειροῦν ν' ἀληθιοῦσιν τὸν ἀναληθίωτο Χριστό.

Ἡ ἀξία τῶν Πατέρων

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἀναδεικνύεται ἡ ἀξία τῶν Πατέρων. Εἶναι τὰ μέτρα τῆς ἀλήθειας. Ἡ πίστη τους εἶναι ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι τὰ σημεῖα ἀναφορᾶς γιὰ τὸ τί εἶναι Ὁρθόδοξο. Ἐάν ἡ Ἐκκλησία εἶναι «ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας», οἱ Πατέρες εἶναι τὰ στόματα τοῦ Χριστοῦ στὶς διάφορες ἐποχές, πού δὲν κηρύσσουν κάτι διαφορετικὸ, ἀλλῆ ὅ,τι κήρυξε ὁ Χριστός. Στὴν Ἐκκλησία μιᾶμε γιὰ ἀντιγραφικὴ μνήμη καὶ ἐννοοῦμε ὅτι οἱ μεταγενέστεροι ἀντιγράφουν στὸ κήρυγμά τους ὅσους προηγῆθηκαν στὴν πίστην, κηρύσσοντας τὸ ἴδιο, τὴν αὐθεντικὴν ἀλήθειαν, ὅπως τὴν παρέλαβαν κρυστάλλινην ἀπὸ τὸ ἀψευδὲς στόμα τοῦ Χριστοῦ.

18 Ἰανουαρίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ
Ἀθανασίου († 373) καὶ Κυρίλλου († 444) πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ιγ΄ 7-16 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ΄ 12-19.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 25 Ἰανουαρίου, ΙΕ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26-π΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιθ΄ 1-10.

Ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία δέν ὑποχρεώνει, δέν ἐπιβάλλει. Προσκαλεῖ στήν πίστη, προτρέπει στή βίωση τῆς ἀλήθειας. Ἀπό ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο καί ἀπό βέβαιη γνώση ὅτι ἡ πίστη τῆς εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, τήν κηρύσσει καί τήν προσφέρει ἀκαινοτόμητη, αἰῶνες τώρα. Τό μόνο στό ὁποῖο ἔχει αὐξημένη ἐπαγρύπνηση καί εὐαισθησία εἶναι στό πῶς αὐτή ἡ πίστη θά παραμένει ἀκαινοτόμητη, ἀμετάβλητη, ἀνόθευτη. Σέ αὐτό ἐφιστᾷ τήν προσοχή τῶν χριστιανῶν τῆς, μιλιώντας γιά Παράδοση καί θυμίζοντας πῶς ἡ Παράδοση ἔχει νά κάνει μέ τήν εὐθύνη ἐκείνου πού παραδίδει καί ὄχι ἐκείνου πού παραλαμβάνει. Εὐθύνη μας εἶναι ἡ μεταλαμπάδευση τῆς πίστεως στούς ἐπιγενόμενους, ὅπως ἀκριβῶς τήν παραλάβαμε, ὅπως τή βιώσαμε, ὅπως τή διασφάλισαν οἱ Πατέρες μας.

Ἄρχιμ. Ι. Ν.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας

Η ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΗ ΕΝΤΟΛΗ

«Πορευθέντες»... Ἀπό τόν λήθαργο στήν ἀφύπνιση

(σχῆμα 16x23, σελ. 528)

Ἐκδόθηκε καί κυκλοφορεῖται ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τό νέο ἔργο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου καί πάσης Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου, τό ὁποῖο τιτλοφορεῖται «Ἡ λησιμονημένη ἐντολή, “Πορευθέντες”... ἀπό τόν λήθαργο στήν ἀφύπνιση». Πρόκειται γιά συλλογή ποιικίλων κειμένων πού συνέβαλαν στήν ἱεραποστολική ἀφύπνιση καί στήν ἀναζωπύρωση τοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τήν Ὁρθόδοξη ἱεραποστολή, μετά ἀπό μιά μακρά περίοδο λήθαργου.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr